

rajo biti izobražene ter znati več jezikov, ker opravljajo literarna dela, dočim pomagajo pomožne sestre pri navadnih domačih opravilih v tiskarni itd. Resno pa morajo izpolnjevati tri glavne obljube, posebno ubožstvo, kakor nam dokazuje spis glavne voditeljice: »Poklic pomožne misijonske sestre za Afriko«. Sicer se je pisatelj teh vrstic večkrat osebno prepričal in je primoran, se najboljšje izraziti o duhu, ki vlada v Maria Sorg. Tam tudi vladajo najboljši pogoji za pravo samostansko življenje.

Tiho zatišje v skritej dolini pospešuje delo ter podpira notranje življenje.

Pri mirnem delu se utrjuje ponižnost, pri rednih dušnih vajah, dnevnicah ter pobožnem berilu raste pobožnost. Zatajevati se je treba vsled samostanske obljube; posebno pa pri velikem napornem delu, ki ne išče svojega plačila na tem svetu! Tu ne more bivati samoljubje; le vera, upanje in ljubezen navdušujejo pomožne misijonarke. V notranjem samozatajevanju presega marsiktera pomožna sestra — sodalka — misijonsko sestro; ona namreč žrtvuje svojo željo, delovati v daljnih krajih, med revnimi zamorci, svojemu poklicu, da sodeluje pri razširjanju misijonske misli med nami. Ta žrtev je gotovo Bogu prijetna, kjer prihaja iz goreče želje, razširjati Njegovo ime na zemlji. Če so to zmogli tisoči in tisoči vnetih redovnikov, zakaj bi manj cenili delo vnetih sodalk? Dandanes so že take razmere, da donaša njihovo delo doma večjo korist; nič namreč ne podpira bolj afriških misijonov, ko urejena misijonska propaganda v Evropi. Na tem polju še čaka nas katoliške veliko — da štirikratno delo, če hočemo doseči protestante. — Pomisliti pa je treba, da pri protestantih ne razširja misijonskega dela cerkvena oblast, ampak ljudstvo. — Želeti bi bilo, da bi se naše ljudstvo za misijone bolj navdušilo in pustilo vse presodke, ki jih ovirajo pri tem delu. Dajte in dalo se vam bode, pravi krščansko načelo.

Zanimanje za misijonsko delo bi zbudilo tudi med nami več zanimanja za krščansko delo. Gotovo se povzdigne vsakdo, ki zasleduje požrtvovalno delovanje misijonskih sester v Afriki, — iz navadnega v nadzemeljsko življenje. Sursum corda! Kvišku srca, nas opominja tolikokrat duhovnik, ne zamudimo torej te lepe prilike! — Nič ne navduši katoličana bolj za sv. cerkev, kakor če poleti njegov duh tja med neverne narode, kjer je začela poganjati nežne bilke bujna pšenična žetev! Lastna korist naj bi vsakogar navduševala za vneto misijonsko delo. Veliko več je vredno nadnaravno plačilo kot izguba domače hiše; pa še to nadomesti oživel verski duh; kdor stori to, ne bo opustil onega (M. 23, 23). Da bi vendar prav mnogo katoliških gospâ in mladenk posnemalo sotrudnice sv. Petra Klaverja družbe, ki delujejo v prospeh nevernikov, posebno afriških! Za zdaj je sicer dovolj misijonskih sester, pa manjka nam denarnih sredstev, ker se sprejemajo kandidatkinje za mi-

sijone brez dote. Silno težko je tedaj poravnati stroške, ki se naberejo vsled vzdržavanja v domovini ter pošiljatve v oddaljene kraje. Pisatelj teh vrstic pozna samostan na Nemškem, ki ima 40 kandidatinj za Afriko ter še jednega, ki jih ima 70. Obračajo se do častite glavne voditeljice, ki pa ne more izdatno podpirati evropskih teženj, dokler nima dovolj sodalk, ki bi odpomogle potrebam afriških misijonov. Že iz tega je jasno, da so sodalke (pomožne sestre) afriškim misijonom v tem oziru koristnejše ko misijonske sestre. Ker se je do zdaj to vprašanje malo razmotrivalo, hočem natančneje razjasniti:

V. Kdo koristi afriškim misijonom bolj: „pomožne sestre“ ali „misijonske sestre“ družbe sv. Petra Klaverja?

Neki voditelj misijona iz Abesinije je dobil v hudi stiski obilo pomoč ter je imenoval v zahvalnem pismu častito gospo glavno voditeljico družbe sv. Petra Klaverja »mater naših zamorcev«. Gotovo zasluži gospa Marija Terezija Ledóchowska ta častni priimek v največji meri; ona namreč skrbi za vse materijelne potrebe z materino skrbjo in oskrbuje vsa sredstva s pomočjo sester sodalk. Njen vzgled že posnemajo vnvanji udje. Tako napreduje delo za afriške misijone tu in tam.

Zanimanje za misijonsko delo v Afriki ter materijelna podpora bi bili že davno začeli hirati, ako bi se za to idejo ne delovalo tako zelo s predavanji ter razširjanjem misijonskih listov. Če ni olja, ne more goreti svetilka. Brez navdušenja za misijonsko delo bi zmanjkalo gorečih misijonarjev, pa tudi ono misijonsko delo, ki je že pognalo svoje korenine v Afriki, bi jelo umirati. Kako naj dela misijonar, če ga vsled slabe podpore tare revščina ter različne bolezni? Ne imel bi pravega stanovanja niti prave hrane, ter moral giniti kakor zapuščena straža. Da nam nemila smrt pokosi toliko delavcev, niso krive le klimatične razmere, temveč tudi veliko pomanjkanje. Tako je umrlo v Zambezijskem misijonu v 26 letih 66 oo. jezuitov. Če hoče misijonar uspešno delovati, mora odgojevati otroke, dostojno opravljati službo božjo, oskrbovati bolnike itd. Za vse to je treba denarja ter premnogo drugih reči, ki jih je treba z velikimi stroški pošiljati v dalnje kraje. Nekaj sicer dosežejo misijonarji s svojimi pismi, pa vsi doneski so le kakor kapljica, ki jo ujameš v posodo; pa še ta kapljica prepogosto izostane. Le jedno pismo družbi sv. Petra Klaverja doseže več ko deset drugih; to znajo tudi dobro afriški misijonarji. Sicer pa ljubeči materi ni treba veliko pisem od sina, ki živi reven v daljini. Kolikokrat je misijonar v zadregi, če hoče pisati; bralci »Odmeva« so sicer dovolj verni, da ne zahtevajo od misijonskega lista tega, kar od ljudskega koledarja, ali kake zabavne knjižice, — pa vendar rajšečitajo zanimiva poročila. Taka poro-

čila pa prihajajo navadno le iz krajev, kjer se ustanovi nova misijonska postaja; potem pa se vrši vse navadnim potom. Tako se zgodi, da donša »Odmev« le malo prav zanimivih poročil in bralec, ki mu je več na tem, ko na pravem misijonskem delu, goji marsikatero želje, ki mu jih ne morejo izpolniti sestre sodalke pri najboljši volji. Treba je tedaj, da se v tem oziru bralec žrtvuje dobri stvari. Sicer pa vemo, da tisti ljudje, katerim so prosjaška pisma misijonarjev nadležna, ne bodo veliko žrtvovali niti se zanimali za misijonsko delo. Če se pomisli, kako težko je uredništvu »Odmeva« prinašati prav zanimive članke, bo vsakdo razumel, da je ta naloga silno težavna. Da pa še vsejedno izhaja v 40.000 iztisih, nam je to dokaz, kako verno je še naše ljudstvo in kako zelo se trudi čast. gospa glavna voditeljica, ki je priredila pred kratkim veliko zborovanj v Švici v prid afriškimi misijonom. Njena predavanja so zbudila veliko zanimanje za misijonsko delo. Tudi v Maria Sorg-u delajo z vsemi silami; tu je treba oskrbovati misijonske liste ter razpošiljati premnogo reči in veliko pisem. Poleg tega še opravljajo delo v podružnicah in oddajalnicah, katere oskrbujejo vnani udje. Vse to delovanje se združuje v veliko reko, ki namaka suho afriško polje.

Nikdo ne bode tedaj pisatelju zameril, če odgovori opirajoč se na vsa ta dejstva na zgoraj stavljeno vprašanje v prid sester sodalk. Če pomislimo, da more misijonska sestra v Afriki le nekaj let delovati na enem kraju, moramo priznati, da je delovanje pomožnih sester sodalk tako potrebno delovanju misijonskih sester, kakor olje svetilki: če je dovolj olja, lahko gori veliko svetilk, če zmanjka olja, ugašajo luči. Razvidno je tudi iz tega, kako malo uvažujejo nekteri škodo, ki jo delajo družbi z nizkotnimi spletkami in godrnjavo nezadovoljnostjo. Da bi se vendar krasno drevo sv. Klaverja družbe prav bujno razvijalo ter obilo žlahtnega sadja in hladne sence, dajalo stiskanem misijonarjem ter njihovim prerevnim afriškim gojencem!

Kdor se želi natančneje poučiti v družbi sv. Petra Klaverja, naj se obrne na naslov: Rim, via dell' Olmata 16 (osrednja hiša ter sedež glavne voditeljice) ter Maria Sorg, pošta Kasern pri Solnogradu (Misijonska tiskarna).

V. K. V. Č. B.

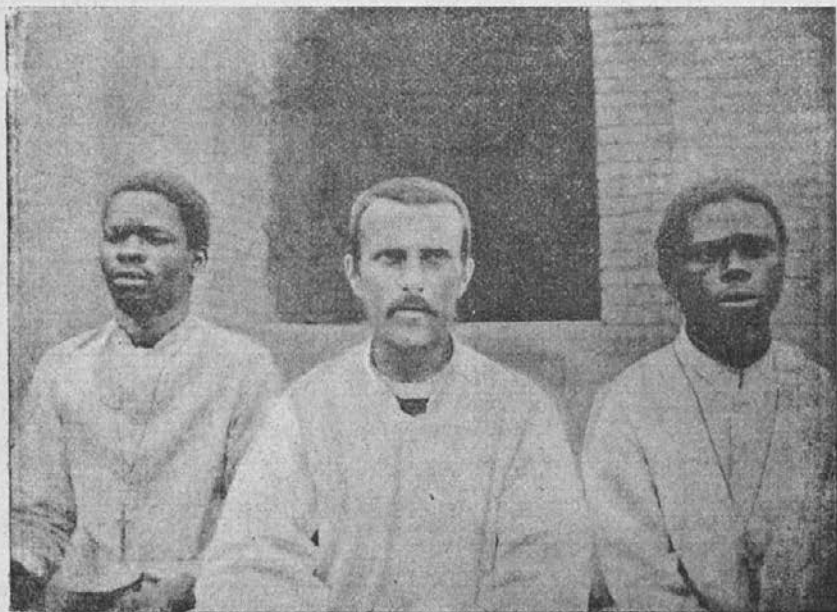

Katehisti in njih pomen.

(Pismo preč. o. Dopplerja, iz družbe sv. Duha).

Bridka in bolestna je za misijonarja izguba ljubega mu sobrata, zvestega sotrudnika pri težavnem misijonarskem delu v daljni tuji deželi, čitatelj pač pozna ta čustva ter jih zna vredno ceniti. A kaj čuti ob odru onih črnih, zvestih

sotrudnikov, ki odpirajo misijonarju pot kakor pogumni pionirji in trudapolno delo izpreobračanja čudovito olajšujejo, tega pa dragi čitatelj bržčas ne bo tako lahko umel, če mu ni znan pomen, ki ga ima tak katehist v življenju misijonarjevem. A tale kratek popis delovanja in smrti enega izmed naših najgorečnejših katehistov, katerega smo pred kratkem izgubili v našo največjo žalost, naj mu to malo jasneje predoči. Naj bi le življenje pokojnikovo močno in vplivno odmevalo v tem tisočerem »Odmevu«, zlasti pa v srcu vseh, ki poznajo velepomennost misijonskega delovanja in bodo to brali. Saj je obenem tolaživen dokaz, da ve Bog svoje izvoljence najti povsod:

O. Doppler, C. S. Sp. in katehisti Mario Jožef
in Henrik Bembo.

ljudi ki so dobre volje, v njegovi roki pa dragocena orodja, odločena, da na znamenit način sodelujejo za zveličanje svojega bližnjika.

Marija Jožef Bemba je prišel v naš misijon kakih šest let star; bil je črn kraljič, sin nekega bojevitnega poglavarja, in kot takega ga neki zmagoviti nasprotnik po boju ugrabil in pridržal kot dragocenega talnika. In ker oče ni premogel strašansko visoke odkupnine, je prišlo kraljevo dete v sužnost, iz katere rešeno je postalo otrok in služabnik višjega kralja, ki ga je bil že od vekomaj izbral za to čast. Previdnost božja ga je po mnogih ovinkih privedla v naš misijon. Marija

Jožef je bil sprva kaj prebrisan dečko, razumen in poln dobrih dušnih zmožnosti, ki so ga kmalu vsem priljubile. To je naš prijateljček kmalu zapazil ter si dovolil marsikako nerodno šalo, ki smo mu jo pa, našemu »Benjaminu« (ljublencu) radi spregledali; če jo je tuptam le preneumno ukrenil ter bi si bil zaslužil občutno kazen, tedaj se je pa znal ta črni prebrisanec na najljubeznjivši način zopet prikupiti, in njegovo dobro srce je imelo takoj pripravljenih tisoč sredstev, pridobiti si zopet zopernika. Bil je naš najboljši pevec, in njegov izredno prijetni deški glas nam je še dolgo ostal v spominu. To mu je pridobilo tudi službo kornega pevca, da je smel sodelovati pri vseh cerkvenih opravilih. Tako se je kmalu seznanil z vsemi obredi, spevi in drugimi liturgičnimi in cerkvenimi običaji. Tako je rasel v krščanskem ozračju, pod varstvom skrbnega očesa misijonarjevega, ki se je trudil, v svojih varovancih vsaditi vedno globlje plemenita in vzvišena čustva pravega vernega krščanskega duha. Pa nikdo ni znal svojega katekizma bolje ko Marija Jožef, mnogo izrekov sv. pisma in evangelijev je znal na pamet. Njegova duša je bila, kakor pri vseh zamorcih, v svojem bistvu jako vsprejemljiva za verske reči, zato je sprejemala radovoljno vsakojake krščanske nauke in opomine ter srkala vase z globoko, velikodušno ljubeznijo vse, kar se prištevava, kakor pravijo zamorci, k »rečem ljubega Boga«. A pri tem mu je delala precej napotkov njegova ponosna nprav, in nekega dne se ji naš Jože vda toliko, da zapusti naenkrat naš misijon. Pa ljubi Bog in preblazena Devica sta varovala svojega varovanca, tega sicer tako pridnega fanta, da mu ta v naglici in razburjenji storjeni korak ni bil v pogubo. Ker sreče, o kateri je bil sanjal, ni našel, se je kmalu pojavil kes, in tako se je vrnil naš prijatelj v misijon. Tu je pripovedoval, da je bilo njegovo prvo delo, potem ko je bil zapustil misijon, krst več umirajočih, na katere je zadel na svojem potu. Ker ljubi Bog nobenega dobrega dela ne pusti nepoplačanega, zato je tudi to spravilo našega Marija Jožefa zopet na pravo pot.

Pri nas je potem prevzel opravilo katehista in je bil v tej službi dolgo časa neločljiv spremljevalec očeta misijonarja po vseh njegovih apostolskih potih blizu in daleč. Tu je zlasti mnogo koristil, ker je imel poseben talent za najdenje bolnikov in umirajočih, o katerih je potem javil očetu ali jih pa v sili krstil sam. Z izredno spretnostjo je umel pri tem postopati in doseči svoj cilj. Ne da bi bil kdaj komu delal silo ali bil vsiljiv in nadležen, je znal vedno na najprijaznejši način svojo stvar ponuditi; tu je vpletel kako besedo o Bogu, tam o nebesih, o odpuščanju grehov, tako da ni nikogar odbijal, in da so ga povsod radi videli. Ko je že dolgo časa opravljal z veliko gorečnostjo svoj posel kot potovalni katehist, je sklenil prevzeti kako stalno mesto ter je vstanovil v ta namen postajo naše ljube Gospe od zmage, 5 ur oddaljeno od našega misijona,

Predno se je lotil tega imenitnega dela, se je s svojimi ostalimi tovariši slovesno Bogu posvetil ter mu obljubil zvestobo v svoji službi do smrti, kar je tudi pošteno storil. Tako se je torej preselil v svoje novo domovanje, kamor ga je spremljal poleg naših vročih želja božji blagoslov, to se pravi domovanje si je moral šele sam zgraditi, in to je storil z vso gorečnostjo svojega apostolskega srca.

Kmalu je postal središče lepega števila izpreobrnjenih in vernih sobratov. S kakim veseljem in zadovoljstvom je zrl misijonar to njegovo delovanje, s kako radostjo so ga pa napolnjevali tudi obiski, s katerimi ga je osrečil od časa do časa njegov visoko spoštovani »oče!« Ta je vedel potem, ko se je vrnil, pripovedovati celo kopico zanimivih in poučnih dogodkov iz cvetoče postaje, kjer je Marija Jožef delal neumorno, od prve zore pa do temne noči. Vsak dan je zbiral tu otroke in mladino, da jih je poučeval. Poprej je pa šel vedno z vsemi k bližnji domači priprosti kapelici, kjer so zapeli pred Marijino podobo par lepih pesmic ter si tako prosili njenega blagoslova. Potem se je začel katekizem, zanj ne majhna naloga, in z največjo potrpežljivostjo je moral često najenostavnejša razjasnila ponavljati neštetikrat, tako dolgo, da so jih vsi razumeli. Spominjam se še tu posebno ene take šolske ure, ko je govoril mladim spreobrnjencem o spovedi in posebno o zapovedi: »Ne kradi!« Povod k temu, da je ravno to zapoved tako zabičaval, mu je dal brezdvomno ponočen obisk v njegovem malem vrtiču; ta obisk namreč njegovim krompirjevim nasadom ni bil koristen; kajti izmed vseh grehov, ki se jih je treba spovedati, je naglaševal svojim učencem pred vsem: krasti krompir v njegovem vrtec. Sosedovega vrta ni nič omenil, tu so zaradi njega smeli storiti, kar so hoteli, a v njegovem lastnem, ne, tega pa ni mogel v nobenih okoliščinah trpeti. Katekizmu je sledilo petje: cerkveno petje, latinske in druge pesmi, vse po vrsti. Uredil si je nekako »pevsko šolo« ter jo vodil, sam dober pevec, kot ravnatelj na najuglednejši način. Star, izrabljen akordeon, ki je dajal vedno iste glasove, mu je služil za spremljanje. Sam je pa sedel na stari, obrabljeni škropilnici (za vodo), ki jo je iztaknil v enem kotu v misijonu, kakor sploh razkošnost ni bila njemu znana razvada. Vžival je pri vseh posebno veljavo in je znal divjo pa razposajeno mladino na tako spreten način privaditi redu in čednosti, s čimer si je pridobil pokorščino brez ugovora, da se je bilo treba čuditi. Tuptam jih je vadil tudi dela na vrtu, h čemur ga je nagibalo zlasti njegovo lastno nagnenje do tega dela. Z njegovo izurjenostjo in pa pridnostjo njegovih učencev so dosegli pri tem tako lepe uspehe, da bi bila mogla ta krasna zelenjava vzbuditi nevošljivost brata vrtnarja. Pri vhodu na vrt je dal napraviti velik križ, na katerega je obesil še podobo presv. Srca Jezusovega, da bi tako »odganjal hudobca«, kakor je dejal.

Tudi kot govornik se je odlikoval Marija Jožef; imel je poseben talent, navdušiti množico, in povsod, kjer je nastopil, so ga radi videli, tako da je pravzaprav zaslužil ime »ljudskega tribuna«. Pri marsikaki vzvišeni svečanosti v misijonu je spregovoril v čast brezmadežno spočeti Božji Materi, некоč pred ravnokar došlo veliko podobo svetega Očeta Pija X. ter jo slavil s tako vznesenim oduševljenjem, da se je poslušalcev polotila nehote velikanska navdušenost. Tega pa ni storil nikdar na kak prostašk ali dostojnost žaleč način, ampak vedno z dostojnostjo in neko gotovo izvirnostjo. Marija Jožef je vžival popolno zaupanje misijonarjevo, katero je znal neredkokrat opravičiti z najvestnejšo rešitvijo prav kočljivih zadev. Vedno je bil pripravljen, z veseljem prinesiti žrtve ter prevzeti to in ono opravilo. Pri duhovnih vajah prvoobhajancev je imel vso skrb za nje. Tokrat jih je bilo precejšnje število, in spovedovanje pred velikim dnevom je trajalo do polnoči. Nato je pogledal še misijonar, predno je šel k počitku, malo po tistem oddelku misijona, ki je bil odkazan prvoobhajancem; tu najde v svoje veliko začudenje Marijo Jožefa, stal je ob tako pozni uri še vedno pred eno kočico, ves se je tresel mraza, zavil le v priprosto odejo. Na vprašanje odgovori, da mu služba angela varuha ne dovoljuje, iti prej k počitku, ko da ve, da so vsi njegovi varovanci dobro spravljani in v sladkem spanju; on da hoče za vsako ceno zabraniti, da ne bi kak slučaj skalil tem otrokom veselja in sreče ali pokvaril zor velikega dne. In ko je bila slovesnost končana ter so se srečni udeleženci drugi dan odpravljali domu v bližnje vasi in sela, tedaj jih je še enkrat zbral v kapelici pred podobo Matere Božje, da ž njimi in za nje poprosi varstva preblazeno Devico Marijo; nagovoril jih je kratko pa zgovorno in prisrčno, govoreč jim o zvestobi in hvaležnosti do Boga, preljubeznjivega Očeta vseh ljudi, belih kakor črnih. Potem so morali za sklep zapeti še en navdušen »hvala Bogu«, ki je vsled njegovih vžigajočih besed postal tako plameneč, da se je mala kapelica v svojih slabih temeljih kar tresla. Mi smo bili — seveda skrivaj — priče tega pretresljivega prizora, ki nas je globoko ganil ravno zaradi te priprostosti in neprisiljene gorečnosti. Tem črticam bi se še pridružila lahko marsikaka plemenita poteza iz življenja našega zvestega katehista, ki je pa znana le Bogu samemu; kajti Marija Jožef se ni nikoli ponašal s svojimi deli.

Sicer pa nikakor ni bil plah ali boječ, nasprotno, včasih bi bil rad sovražnike božje ali misijonarjev kar pometel s sveta. Njegova ponosna, h pustolovstvu nagnjena narava se ni ničesar ustrašila, in on bi ne bil morda, kakor Peter, pri Jezusovem vjetju Malhu odsekal le eno uho, ampak prav gotovo bi bil malnil še po drugem. A dasi je vera to lepo in priprosto dušo globoko prešinila in ublažila, se je kljub temu tuptatam vendar pojavila njegova divja zamorska narava, zlasti, če so se

njegovi še neverni domačini posmehovali njemu in njegovemu službovanju, ali če ga je zadelo kako drugo zaničevanje. Tudi si včasih palmovega vina malo preveč privoščil. »Saj ga je ljubi Bog za nas vstvaril«, tako se je potem opravičeval, »torej ga pač smemo piti.« »Tvoje sklepanje je čisto pametno, ljubi moj prijatelj, ko bi pri tem hotel le pomisliti, da preveč — gotovo ni bilo v načrtu Previdnosti božje pri stvarjenju te pijače.«

Toda te male nečednosti mu je pač ljubi Bog rad odpustil, pred čegar sodni stol je moral kmalu stopiti; kajti tudi njega se je lotila ona strašna bolezen, zoper katero še ni zdravila in ki zato strašno pustoši med njegovini rojaki. Spalna bolezen ga naenkrat napade, in naj si se ji še tako krepko ustavlja, vse je zaman. Noter do zadnjega je še opravljal svoj posel, se vlačil k službi božji v cerkev in prejemal, kolikorkrat je mogel, sv. zakramente. Toda njegove moči so pojemale in mu kmalu celoma pošle: Marija Jožef je zaprl svoje oči temu življenju, da jih kmalu, kakor upamo, odpre gledanju Boga. Kako premnogo jih je po njegovem trudu prišlo do iste sreče, saj je sam podelil nad sto umirajočim sv. krst, zares lepa predstraža za zadnjo, odločilno urico za bojevnika Kristusovega; vstrajal je zvesto na bojišču in stal misijonarju ob strani v vročem boju. Zato me je pa tudi poročilo o njegovi smrti tako pretreslo in globoko ganilo. Da, zame je bila to velika zguba.

Dragi bravec, ti pač ne veš, kako more misijonar svoje ljube črnce zaklepati v svoje srce, kaj so mu, če mu tako zelo pomagajo, kakor naš zvesti Marija Jožef; gotovo, sicer bi ž njim žaloval in sočutil ob smrti takega delavca v vinogradu Gospodovem, o kojim v resnici lahko rečemo nebeškemu Očetu: »Tvoji so bili in meni si jih dal«. Tudi njegovi sobratje zelo obžalujejo njegovo smrt, in mnogoštevilni darovi za sv. maše so dokaz iskrene ljubezni, ki tudi po smrti nima konca in gre dalje ko do groba.

Da, zaslužil si jo je, to ljubezen, s katero sam v življenju ni k nikoli varčeval! Kolikim je bil zvest svetovalec, potrpežljiv učenik, prijatelj v sili! Mnogo otrok, katerim je, ker niso vedeli odkod naj si dobe botrov, skazal to ljubezen, moli zdaj na njegovem preranem grobu. Da, otroci, le molite, saj si je to lepo zaslužil v skrbi za vaše in mnogo, mnogo drugih duš, stekel si je obilo zaslug za to mlado vzcvitajočo krščansko občino v Linzote, kateri je bil tako velika in krepka opora. In ti, ljubi čitatelj, ki ti je na skrbi razširjanje kraljestva božjega, napravi tudi ti »spomin« zahvale za tega pokojnega, zvestega katehista. Kako često si že v »Odmevu iz Afrike« bral o koristnosti in potrebnosti te vrste pomočnikov misijonarjevih! Pa to se ne da nikoli dovolj povdarjati in našim daljnim prijateljem na srce polagati. Hvala in »Bog povrni« tem, ki so razumeli; naj povzamejo tudi iz današnjega poročila zopetno potrdilo, da niso njihove dobrote, njihovi milodari v ta namen nele

zaman, temveč celo nepregledne koristi za ustanovitev krščanskih postaj v Afriki. O da bi se potem zopet in znova čutili voljne, svoje dobrote dalje, da še obilniše deliti.

Kar mi je bil Marija Jožef, to je našemu misijonu danes še 15 drugih katehistov, ki stoje prav tako požrtvovalno vsak na svojem mestu. A kako dolgo še? Delavec je vreden svojega plačila, odkod naj ga pa vzamem za bližnjo prihodnost, naj si bo in je še tako skromno, to mi je še danes zagonetka. Da, zagonetka, ljubi čitatelj. O da bi mogel iz nje napraviti rešilno vprašanje, ki bi ga, v zaupanju na Boga, poslal med svet, naj bi se vsakdo udeležil njegga rešitve; kajti lepšega dobitka, ko donesek k rešitvi tega vprašanja, pač ne more dati noben človek, to se pravi udeležiti se delovanja apostolovega — apostolsko plačilo, zaklad za vso večnost. Se li nočeš potegniti za ta dobiček, ljubi, usmiljeni bravec? Bog daj! Bog ti povrni!

Misijonski dopisi.

Apostolski vikarijat Nyassa.

Družba belih očetov.

Chilubula, dne 9. svečana 1907.

Spoštovana gospa glavna roditeljica!

Vaš velezanimiv časopis mi redno prinaša poročila o raznih afriških misijonih. Kako me to tolaži in osrčuje pri mojem delevanju! Saj uvidim iz tega, da naš apostolski vikarijat ni edini, pri katerem se veselje in žalost redno in pošteno menjavata. Zadnje mesece sem prepotoval po naših gozdih kakih 13 do 1400 km in pri tem obiskal lepo število zamorskih vasi. Povsod sem razkladal katekizem. Dobri črnci so me pridno poslušali; kar požirali so kakor gladni moje besede o novem nauku, ki ga danes prvikrat čujejo. V mali vasi, ki šteje kakih 5—600 duš, se prebivalci kar niso mogli naveličati, tako so me radi poslušali. Vzvišene resnice naše svete vere so napravile nanje tako globok vtis, da sem bil prisiljen, trikrat na dan poučevati. Ko sem hotel potem zvečer stopiti v svoj čoln (izdolbeno deblo), je hitro zbral vaški poglavar vse prebivavce skupaj ter jim velel: »Sedite, posedite na tla, da nam more oče še enkrat pripovedovati o ljubem Bogu!« Ko sem jim torej govoril še enkrat, smo se morali pa vendarle ločiti. A prav gotovo, ločitev od teh ubogih ljudi mi ni bila lahka; kajti komaj se je začel moj čoln premikati, zažene cela množica glasen krik, in še dolgo smo jih slišali klicati: »Oče, oče, priti vendar kmalu zopet nazaj! . . . Pošlji nam vendar

misijonarjev, da nas učijo! . . . Mi nočemo umreti pagani!« itd. Te besede so mi segale kakor nož v srce, globoko užaljen sem dejal sam pri sebi: »O, da bi pač imel na razpolago tisoče in tisoče, da bi stavil zdaj kapelice za te dušice, da bi jim poslal katehistov, ki bi jih poučevali! Ali naj tako dobri ljudje umirajo brez sv. krsta? . . .«

Po vseh drugih vaseh, ki sem jih obiskal — in teh je na stotine, — sem našel isto gorečnost, so me istotako prijazno sprejemali. Sredi gozda naletim nekoč na dve osamljeni kočici. Kaj bom li tu našel? V eni leži uboga, umirajoča zamorska ženica na tleh. Takoj sedem k njej ter jo začnem brez obotavljanja poučevati. Črez dve uri sem ji že mogel podeliti sv. krst, ki ga je prejela polna hrepenenja, obujaje dejanja vere in pa ljubezni do Boga. Prav ganljivo je bilo, kako sta sinjena dva otroka, ki še tudi nista misijonarja nikoli videla, zapomnila moje besede ter jih svoji umirajoči materi zopet in zopet narekovala. Ko sem se potem jel spravljati od ondod, sta me na vsak način hotela spremljati nekaj časa; vmes sta me pa čisto na drobno spraševala, kaj se bo zdaj zgodilo z njuno materjo, in česa se mora ogibati, da le ljubega Boga več ne bo razžalila.

To pa ni bilo ediniokrat, ampak prav pogosto sem bil tekom svojega trimesečnega potovanja priča takih in podobnih ganljivih prizorov. Zakaj torej ne začnem, da bi postavil vsaj par kapelic več, kjer bi učil in krščeval te dobre ljudi, ki so tako dovzetni za krščanstvo? Tako sem se vpraševal domov grede. Da, zakaj pa ne? Moja prazna denarnica mi daje odgovor, ki pa žal ne obljublja kaj posebnega. Mej tem pa!? . . . Kako žalostno iznenadenje me je čakalo, ko sem prišel domov! Naša cerkev, ki se je ponosno imenovala »stolnica« (katedrala), je postala — groblja. Predno sem bil odpotoval, sem še 150 osebam v njej podelil sv. krst. Zdaj je bila celoma razsuta in podrtá. Naj li ne mislim tu na dejanje peklenskega maščevanja? Kaj mi zdaj preostaja drugega, ko da zopet stegam prosečo roko, če hočem te razvaline zopet vzdigniti iz sipin? Obračam se s polnim zaupanjem na Vašo in Vaših ljubih »Odmev«-ovih bravcev občeznano darežljivost, spoštovana gospa glavna voditeljica, in imam trdno hudo, da bom s pomočjo Vaše velikodušne podpore postavil novo cerkev — poleg pa še tudi tiste kapelice, o katerih sem sanjal. Bodite Vi in vsi dobrotniki zagotovljeni, da bodo mnogoštevilni dobri zamorski kristjani v teh cerkvah neprestano pošiljali za Vas zahvalne molitve gori v nebeške višave.

Sprejmite, spoštovana gospa glavna voditeljica, izraz mojega odkritosrčnega spoštovanja ter moje hvaležnosti v Gospodu.

† J. Dupont, apostolski vikar.

Kapska naselbina, južna Afrika.

Samostan Marija Pomagaj, dne 4. prosinca 1907.

Velespoštovana gospa glavna roditeljica!

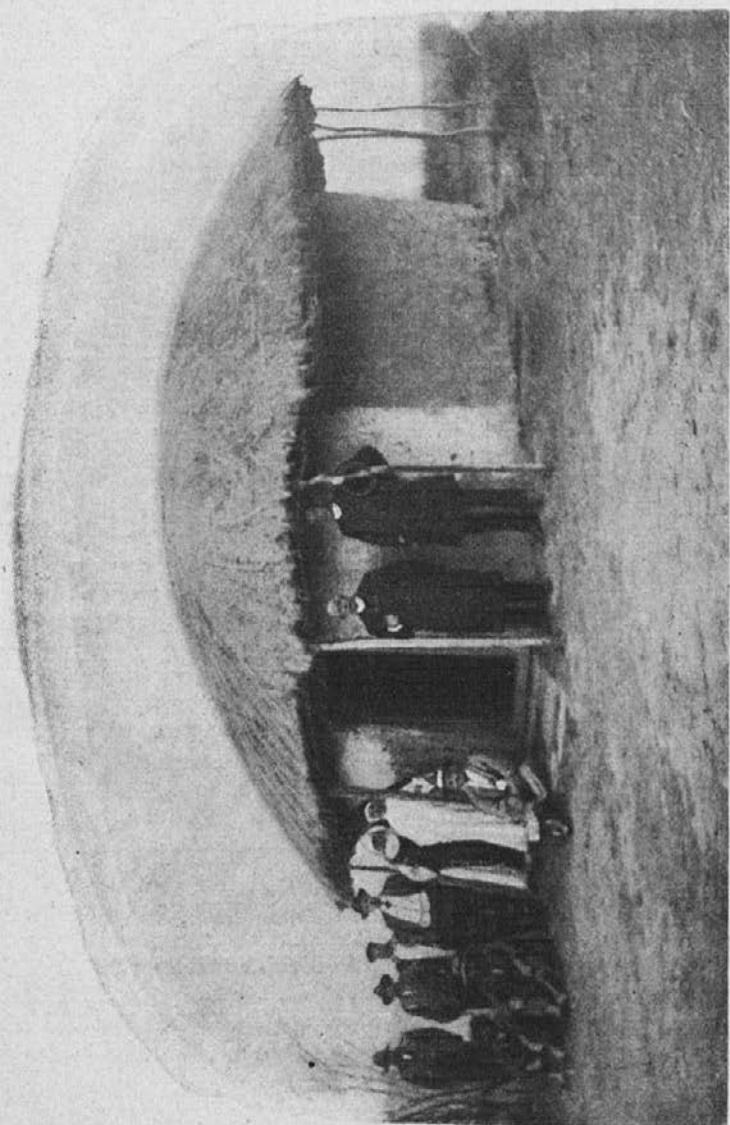
prostitute, prosim, blagohotno, da se osmelim, pisati par vrstic na Vaš velečenjeni naslov. Pred vsem naj Vam povem, da mi je ljubi Bog podelil veliko milost, da delujem v svetem misijonskem poklicu že več ko dvajset let. Naši ljubi materi predstojnici je pred časom nekdo ponudil kos zemljo s pogojem, da naj tam ustanovi šolo za uboge belokožce in neštevilne črnce, ki tavajo še v temi nevere. Ker pa ima častita mati prednica za ustanovitev novih samostanov, razširjanje šol za bele otroke, za razširjanje prave vere že itak mnogo stroškov, se je obrnila do mene, naj za ta siromašni misijon poprosim denarne pomoči svoje prijatelje in blage dobrotnike. Sicer bi ji ne bilo mogoče, začeti ta tako zelo ubogi misijon, ker ni pričakovati pri njem prav nikakršnih dohodkov, s katerimi bi mogla pokriti izdatke za enega duhovnika in eno skupščino.

Jaz sem se že dalje časa trudila ter opisovala po svojih dveh duhovnih bratih v svoji ljubi domačiji bedo tega misijona, in tam se je posrečilo z božjo pomočjo, da sta dobila marsikak milodar. Ker nisem tako daleč od Solnograda doma (Tetterhausen pri Wagingu), bi mogoče gospa glavna voditeljica moja duhovna brata lahko poznali osebno. Eden je dominikanec, drugi pa benediktinec. Tudi moji mladostne tovarišice so se udeleževale mnogo našega svetega podjetja ter so prinesli veledušne žrtve nam v podporo. Tako je bilo naši častiti materi prednici omogočeno, napraviti prav priprost in skromen začetek s tem revnim misijonom. Postavile so se samo kočice, kakor jih vidite na slikah. Če nam previdnost božja ne pošlje izdatnejše pomoči, še dolgo nimamo nikakega upanja, da bi mogli postaviti Najvišjemu dostojno stanovanje. Srce nam poka, ko klečimo pred tabernaklom in premišljujemo velikega Boga v Njegovi neskončni usmiljenosti in ljubezni v tem siromašnem svetišču.¹ Iz globine naših src Ga prosimo, naj nam nagne dobrohotnih src k hitri pomoči.

Imamo jako pobožnega, gorečega mladega duhovnika, ki porabi vsako minuto in se ne ustraši nobene žrtve, ob lepih kakor grdih dneh, če je treba obiskovati bolnike in umirajoče, jih poučevati in krščeovati. Prav zelo ga boli, da mala siromašna cerkvena nima prostora niti za bele prebivavce te okolice, ki jih tako nujno vabi k službi božji. Ti ljudje so imeli dozdej tako daleč v cerkev, da jim je bilo le redko v letu mogoče, opraviti svoje verske dolžnosti. Vseh skupaj je menda kakih 25 belih, revnih družinic, ki pustijo svoje otroke rasti brez šole in pouka, ker jim ni mogoče

¹ Pisateljica nam je poslala natančno sliko kapelico, ki tu sledi.

v kakem zavodu plačati za nje letnino. Nekaj takih je že odrastlo in so se poženili in pomozile brez vere. Zraven je pa brez števila domačinov (Kafri in druga plemena), ki še tiče globoko v pagan.

Cerkev in bogoslovna Dominikank v Woodland at the Perie Kap-Kolonije.

stvu. Nas je zdaj 8 sester, dve sta vsak dan z duhovnikom na misijonskih potih. Začele smo že tudi s šolo, v katero pridno prihajajo beli in Kafri, in so vsi veseli, ko jim pripovedujemo o ljubem Bogu.

Če bi bilo Vaše velerodje tako dobrohotno, da bi nam hotelo poslati kako podporo, tedaj prosim, naj se posluži spodaj označenega naslova. Obrnila sem se do Vas z velikim zaupanjem, ker so mi Vašo družbo, pri kateri se nikoli ne trka zaman, od raznih strani hvalili in priporočali. Je še mogoče dovoljena mala opazka? Dasi smo zelo revne z ozirom na cerkveno opravilo in cerkvena oblačila, vendar pred vsem čutim potrebo, da Vas prosim za denarno pomoč. Zidanje cerkve je naše najimunitniša zadeva, kar bote gotovo tudi sami uvideli, če zrete, kakor kažejo sličice, v naši siromašni kočici svetišče Gospodovo.

Z najudanejšo prošnjo, da oprostite mojo smelo nadležnost, ostajam z največjim spoštovanjem

Vaša udana

Sestra M. Neža Vordermayr, O. S. D.

Časopis družbe sv. Petra Klaverja.

Rim. Dne 14. vinotoka. Novi prokurator »očetov iz Montforta« se je hotel pokloniti naši gospej glavni voditeljici.

Dne 17. vinotoka. Obiskal nas je preč. o. Irénée, O. Cap., misijonar v deželi Somali, ter ostane le čisto malo časa v Rimu. Pripovedoval nam je mnogo o svojem misijonu ter nam prepustil bogato zbirko velezanimivih fotografij iz dežele Somali, ki bodo žele gotovo priznanje obiskovavcev našega muzeja. Naš, večjidel celó novo opremljeni muzej v via dell' Olmata 16 je vsak dan odprt od 9ih do 12ih in od 2 do 6ih zvečer, vabimo torej vse rimske romarje najprijazneje, naj ga obiščejo.

Dne 20. vinotoka. Danes je bral apostolski prefekt eritejski, preč. o. Mihael da Carbonara, O. Cap., v naši domači kapeli sv. mašo. Isti dan smo imeli tudi obisk novoimenovanega apostolskega prefekta za Tripolis, preč. o. Bonaventura O. Fr. M., ki dela v jako težavnem delu vinograda, kjer se katoličanstvo in mohamedanstvo posebno krepko borita za duše.

Solnograd. 24. listopada. Po dolgem času smo bili zopet tako srečni, da smo smeli pozdraviti enega misijonarja, čast. P. Froberger-ja, provincijala »belih očetov« v Trieru in dolgoletnega misijonarja v Ugandi. Mi smo priredili njemu na čast dne 14. novembra misijonski večer v dvorani katoliškega delavskega doma, kjer je bila misijonarju dana priložnost, da nam je pripovedoval o cvetočih misijonih »belih očetov« v notranji Afriki, kakor tudi o težkočah, ki jih dela katoliškemu delovanju vedno bolj udraščajoči Islam. Z veliko pazljivostjo so sledili mnogoštevilni poslušalci zanimivemu razpravljanju; navzočih je bilo tudi mnogo duhovnikov kakor visoko čast. gospodje stolni kapitularij Keil, Prey in Buchner, Msgr. Dr. Rieder, prof. Widauer in

drugi. Visoko čast. misijonar je poudarjal posebno nujnost neprestane podpore katoliških misijonov; ker ima ravno družba sv. Petra Klaverja isti namen, zato je pozival navzoče, da pristopijo k družbi in si naročijo njene spise. Msgr. Dr. Rieder je bil tako prijazen, da nam je v kratkem pozdravnem govoru predstavil čast. g. misijonarja.

Predpoldne istega dne je imel P. Froberger v cerkvi sv. Andreja misijonsko pridigo, ki je bila dobro obiskana in je naredila velik utis na poslušalce.

Dunajska podružnica. Dne 30. vinotoka. Bodočemu VI. katoliškemu shodu na Dunaju smo se imele zahvaliti, da smo imele kljub poznemu letnemu času veliko veselje, pozdraviti našo gospo glavno voditeljico v naši podružnici. Primeroma precej časa njenega tukajšnjega bivanja je bilo pa že naprej razvrščeno za bogat pospeševalni vspeh.

Dne 3. listopada. Popoldne ob štirih se je vršil v pritlični dvorani ces. akademije za znanstvo letni shod naših sotrudnikov in sotrudnic, bil je izredno dobro obiskan, in je naša gospa glavna voditeljica jako zanimivo predavala o svojem letošnjem družbenem potovanju po Nemškem.

Dne 10. listopada je napravila naša gospa glavna voditeljica nagovor do notranjih gojenk c. kr. zavoda za meščanske deklice v Josefstadtu, prisotne so bile tudi prva predstojnica gospa pl. Bankowska in gospe učiteljice. Mlade poslušavke so z napeto pazljivostjo sledile besedam govornice, ki jim je polagala na srce podpiranje afriških misijonov, kazaje jim zlasti suženjstvo, v katerem ječijo žene v Afriki.

Dne 11. listopada. Nj. ekselenca apostolski poslanik Granito di Belmonte je danes počastil s svojim obiskom našo podružnico, spremljal ga je Uditore msgr. Nicotra. Nj. ekselenca se je dalje časa pogovarjal z našo gospo glavno voditeljico, pogledal blagohotno tudi naš muzej in se vpisal v našo družbino knjigo.

Dne 15. listopada je predavala naša gospa glavna voditeljica v polsemenišču Sacré-Coeur, kjer so jo gojenci poslušali z največjim zanimanjem.

V nedeljo 17. listopada nas je obiskal čast. P. Froberger, provincial »belih očetov« v Trijeru, ki je prišel na Dunaj povabljen od naše gospe glavne voditeljice. Isti dan je predavala slednja v družbi Marijinih otrok pri čast. šolskih sestrah III. reda v Apostelski ulici. Na to je povzel besedo navzoči predsednik, jezuit P. Wenzl in je navzočim gospodičnam, ki so bile v velikem številu prihitele, prav toplo priporočal, naj podpirajo afriške misijone.

Dne 18. listopada. Danes je bilo veliko misijonsko zborovanje Klaverjeve družbe v področju katoliškega shoda. (Natančneje o tem v številki meseca sušca »Odmeva«).

Dne 19. listopada. Torek. Predpoldne na vse zgodaj se je podala naša gospa glavna voditeljica v samostan sijonskih žen.

Tam je predavala v francoskem jeziku pred kakimi 150 gojenci najrazličnejše narodnosti in pred čast. učiteljicami. Francoske brošure ki jih je bila prinesla seboj so bile z navdušenjem sprejete.

27. listopada. Sreda. Naša gospa glavna voditeljica je odpotovala v Rim upajoč, da bo mogla dunajsko podružnica zopet obiskati v prihodnjem mesecu maju.

Podružnica na Monakovem. 17. novembra. Zborovanje za pospešitev misijonov je bilo dobro obiskano. Častiti g. beneficijat Luther je povdarjal, da je treba z vedno večjo vnemo pospeševati afriške misijone z molitvijo in milodari.

Dne 24. listopada je bila prva predstava gledališke igre »Baronica Mici«, ki jo je spisala naša velečenjena glavna voditeljica, grofica Ledóchowska. V katoliškem kazinu se je zbralo veliko število občinstva iz vseh krogov. Bogata spremenjava dramatiških podob in dobro označenje posameznih oseb je pridobilo igri trajen uspeh. V teh ljudeh je življenje, tako se je izrazil nek strokovnjak o igri. To je ravno posebna prednost te igre. Spretno vodstvo gospoda Rothenfelderja in dobro igranje sodelavnikov, ki so na tako ljubezniv način dali svoje moči na razpolago, je veliko pripomoglo, da je bil uspeh igre tako izboren. Predno se je predstava začela je navdušeno govoril čast. Dr. P. Expeditus Schmidt, O. F. M., in njegov vzneseni govor, kakor tudi Klaverjeva himna, ki se je zapela sta navdušenje še povišala tako, da je marsikdo, še posebej kaj daroval. Vsem, ki so pripomogli, da se je svečanost dobra obnesla, se izreka prisrčna zahvala!

Dne 1. grudna. V Jožefovi hiši se je ponavljala igra »Baronica Mici« ter je bila z burnim priznanjem sprejeta. Ko se je odpela Klaverjeva himna, je govoril čast. g. profesor Dr. Leonpacher ter je v svojem govoru razjasnil namene in cilje, ki jih zasleduje Klaverjeva družba.

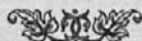
~~XXXXXXXX~~ Popolni odpustek, ~~XXXXXXXX~~

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca svečana.

Dne 2. svečana, na praznik Marijinega očiščenja.

Dne 24. svečana na praznik svetega apostola Matije.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. Očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.